

[Anker Jørgensen.]

politisk støtte kan få en indflydelse på de store selskabers fælles ledelse for den del af ledelsen, som måtte ligge i dette store, udvidede EF. Det mener jeg er vigtigt, det er en nydannelse, og den indeholder oven i købet en vetoet på visse områder for lønmodtagere. Der er visioner i dette. Jeg siger ikke, at fordi vi går ind, så styrer vi de multinationale selskaber. Men udenfor er vore muligheder nul, inden for er der visse muligheder. Også her er der altså visioner og muligheder, som ikke findes udenfor.

Markedsmodstanderne taler ustandselig om, at denne lille stump af verdenskortet, som hedder Europa eller de 10 lande, det er jo kun 10 pct. af hele verden. Det er alt for snævert, siger de store internationalister, som angriber EF. Men hvad er sandheden om dette? For det første at Norden, som man hylder som det primære, er for snævert netop ud fra den betragtning. For det andet, at hvis man virkelig ville gå så langt som at kræve et virkelig internationalt fællesskab f. eks. med Europa og det halve af Afrika og det halve af Asien eller noget i den retning, ja, så er sagen jo, at alle de problemer, alle de detaljer, vi har fået beskrevet om det ulykkelige ved medlemskab af EF, det ville da først blive til alvorlige og virkelige problemer.

Så kan man sige: ja men vi vil også bare lave internationalt samarbejde, vi vil ikke gøre det så forpligtende, som EF gør det. Jeg tror, man må erkende, at skal internationalt samarbejde udvikle sig overhovedet, så er det ikke nok at holde almindelige, brede konferencer, hvor man vedtager nogle ting, som ikke forpligter. Så er det nødvendigt også at gå ind i mange mere detaljerede problemer for at fremme en sådan udvikling i international retning.

Jeg tror altså, at EF er et stykke praktisk internationalt arbejde, et betydningsfuldt skridt i den rigtige retning, og altså også her er der en vision.

Jeg tror, at venstrebevægelsen i Danmark, således som den kan komme til udtryk i dansk fagbevægelse, således som den kan komme til udtryk i socialistisk folkeparti, således som den også er kommet til udtryk i socialdemokratiet, gør sig selv en bjørnetjeneste ved at placere sig, som den har gjort. Jeg tror, det er en historisk kæmpe-

fejltagelse, som modstanderne senere vil erkende at man her er i gang med. Jeg tror, vi skal kende vores besøgelsestid.

Hvordan er det i øvrigt med østlandene? Ja, det er ganske forfærdeligt, at Vesteuropa finder frem til et fællesskab, men man har allerede i de østeuropæiske lande med Moskva som centrum lavet et fællesmarked, som hedder COMECON. Det synes mange, også socialister — måske ikke så mange af de socialister, der er til stede her, men mange, der mener, de er socialister — er helt i orden.

Spændingen i verden frygter man vil blive større ved et medlemskab af EF. En supermagt, har der været sagt nogle gange. Der er naturligvis det rigtige i det, at allerede nu har EF været ude i visse beskedne gnidninger i forhold til USA på det handelspolitiske område. Jeg ønsker ikke, at vi skal få større handelspolitiske gnidninger hverken med USA eller med den øvrige verden, men jeg mener nu ikke, det gør noget, hvis Europa med lidt mere fælles optræden handelspolitisk kan placere sig lidt stærkere i forhold til supermagterne.

Jeg er fuldstændig klar over, at der ude i befolkningen ligesom er mere go i at sige nej, det har vi jo set ved folkeafstemningen 1963, det har vi også set ved i hvert fald en hel del af de folkeafstemninger, som igennem årene har fundet sted i Schweiz; man stod i vejen for nødvendige fremskridt. Jeg håber ikke, vi gør det den 2. oktober.

(Kort bemærkning).

Per Federspiel: Jeg må bede om formandens tilgivelse, hvis jeg bevæger mig lige på kanten af dagsordenen med mine bemærkninger til hr. Hjortnæs, der følte sig pikeret over, at jeg havde ment, han talte mod bedre vidende, når han oprullede det nordiske alternativ.

Nu er dette udtryk jo for det første blevet et uartigt ord her i tinget, og dernæst er det en jargon, vi som jurister er vant til at anvende. Jeg beklager, at jeg har brugt dette udtryk, for jeg kan ikke have nogen mening om hr. Hjortnæs' og hans meningsfællers viden.

Det, jeg ville have givet udtryk for, var, at talen om det nordiske alternativ fremsættes ud fra en uundgrundelig uvidenhed om de